

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 887: Không Pháp Nào Chẳng Hiện, Các Pháp Là Nhất Như, Cho Nên Chẳng Hư Vọng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 075)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Vô pháp bất hiện, chư pháp nhất như đã, cố vô hư.】 (Không pháp nào chẳng hiện, các pháp là nhất như, cho nên chẳng hư vọng.)

Tuy rằng không một pháp nào sanh khởi, nhưng không pháp nào chẳng hiện, khi nó khởi tác dụng thì không pháp nào chẳng hiện. Cùng chung một đạo lý; cho nên, nếu quý vị nắm bắt được đạo lý căn bản của Phật pháp, thì việc tu học của quý vị thật sự có chỗ để bắt tay vào thực hành. Cương lĩnh mà “Kinh Bát Nhã” chỉ dạy cho chúng ta chính là “Bát Nhã vô tri”, rồi sau đó mới “vô sở bất tri” (không gì chẳng biết). Những bậc Đại đức xuất gia và tại gia thuở trước, như chúng ta thấy trong “Cao Tăng Truyện”, “Cư Sĩ Truyện”, các ngài tu học chẳng bao nhiêu năm liền khai ngộ. Hiện tại, duyên phận của chúng ta thù thắng hơn xưa rất nhiều, nhưng tại sao chúng ta tu cả một đời mà càng tu càng mê hoặc, càng tu càng điên đảo, tại sao chẳng khai ngộ? Vì phương pháp không giống nhau. Người xưa bắt tay vào từ đâu? Từ “vô tri”, các ngài trước tiên học “vô tri”.

Thuở trước, bất luận là tại gia hay xuất gia, khi quý vị bái một vị thầy, thầy chỉ đạo cho quý vị, thầy dạy quý vị điều gì? Chính là dạy quý vị “vô tri”. Dạy “vô tri” bằng cách nào? Ngày ngày sai quý vị làm việc trong đạo tràng, những công việc cực nhọc đó, quý vị ngày ngày phải làm. Lục Tổ Huệ Năng đến chỗ của Ngũ Tổ, liền bị phân công xuống gian giã gạo để bửa củi, giã gạo, đi làm những việc này. Làm công việc cực nhọc này chính là tu phước. Học Phật không thể không có phước báo, phục vụ cho đại chúng chính là tu phước. Tu huệ thì tu bằng cách nào? Tu huệ là tu Căn bản trí, Căn bản trí chính là vô tri. Nhà Thiền (Thiền tông) dạy quý vị tham một câu thoại đầu, dạy quý vị quán

tâm; Giáo hạ (các tông phái y cứ vào kinh điển) dạy quý vị đọc tụng kinh, không hề giảng giải.

Thí dụ như Thiên Thai tông, Thiên Thai tông yêu cầu phải học thuộc lòng ba bộ sách lớn, thời gian là năm năm: “Pháp Hoa Kinh Huyền Nghĩa”, “Pháp Hoa Kinh Văn Cú”, “Ma Ha Chỉ Quán”, đây là ba bộ sách căn bản của Thiên Thai tông, Sư phụ giao sách cho quý vị, bảo quý vị đọc, ngày ngày đọc, đọc cho đến khi thuộc lòng, không hề giảng giải. Tại sao lại bảo quý vị đọc? Đọc kinh để không suy nghĩ lung tung (hồ tư loạn tưởng). Nếu không đọc kinh thì sẽ suy nghĩ lung tung, dùng phương pháp đọc tụng kinh điển để dẹp bỏ vọng niệm, khôi phục lại tâm thanh tịnh. Trong tâm thanh tịnh một niệm chẳng sanh, đó là Căn bản trí; tâm thanh tịnh khởi tác dụng, không gì chẳng biết, đó gọi là Hậu đắc trí. Phương pháp của người xưa áp dụng là như vậy.

Thuở xưa “năm năm học giới”, không phải là học giới luật, “năm năm học giới” chính là tuân thủ sự giáo giới (những lời chỉ dạy và nhắc nhở) của ân sư. Thầy dạy quý vị thế nào, quý vị cứ làm theo thế ấy, giữ gìn lời giáo giới của thầy trong năm năm, qua năm năm thì đại khái tâm đã định lại rồi. Sau đó mới nghe giáo pháp, mới nghe giảng kinh, mới tham thiền, hoặc là mới niệm Phật, lúc đó công phu sẽ tiến bộ vô cùng nhanh chóng, nền tảng đã vững chắc rồi. Nói cách khác, nền tảng chính là tâm thanh tịnh, Căn bản trí chính là tâm thanh tịnh. Tâm địa thanh tịnh khi khởi tác dụng thì chính là không gì chẳng biết; Bát Nhã vô tri, vô sở bất tri.

Hiện tại chúng ta làm điên đảo hết cả, ngay từ lúc bắt đầu thì cái gì cũng muốn học, cái gì cũng muốn biết, đến cuối cùng thì cái gì cũng chẳng biết, như vậy là hỏng bét rồi. Cho nên cái gì cũng học, học tạp rồi, học loạn rồi, thành ra “hữu sở bất tri” (có chỗ chẳng biết), người ta là “vô sở bất tri” (không gì chẳng biết), chúng ta lại biến thành “hữu sở bất tri”, quý vị xem có tệ hại hay không! Phương pháp sai lầm rồi. Chúng ta hãy thử suy nghĩ xem, phương pháp này của người xưa tương ứng với nguyên lý nguyên tắc được giảng trong “Kinh Kim Cang”, còn phương pháp mà ngày nay chúng ta áp dụng lại hoàn toàn trái ngược với những gì kinh điển đã dạy, đúng là đi ngược lại với đạo.